

Серија: Радио игра
Уредник: Оливера Коларић
Редитељ: Марија Крстић
Драматизација: Весна Перић (по својој краткој причи)
Адаптација: Оливера Коларић

НА ЗЕМЉИ СМО САМО НЕКОЛИКО ЗИМА

Београд, децембар 2013.

ЛИЦА:

ХОПИ ИНДИЈАНКА, одрасла (23)

ХОПИ ИНДИЈАНКА, девојчица (8)

ПОГЛАВИЦА (70)

ФЕЛИКС БАУМГАРТНЕР (40)

ЏО КИТИНГЕР (75)

ИНДИЈАНКИНА МАМА (30)

СУЗАН, девојчица (6)

ЖЕНА, Сузанина мама (30)

АУСТРИЈАНКА (40)

АУСТРИЈАНАЦ (50)

СПИКЕР/НАРАТОР

ИНСЕРТ – СНИМАК ПРИПРЕМА ЗА СЛЕТАЊЕ (КИТИНГЕР)

СЦЕНА 1.

ПРОЛОГ

Музика америчких Индијанаца – фрула и бубњеве.

ПОГЛАВИЦА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Када дође дан Прочишћења, они који поштују природне законе и стара учења, биће поштеђени. Опстаће и створиће Нови свет. Сва жива бића добиће поруке два брата и седам година након тога сви ћемо добити прилику да променимо начин живота. Неће преживети они који нису духовно свесни. Биће то доба хаоса. Многи ће бити празне љуштуре без духа и тако ходати кроз своје градове, што се више будемо приближавали Прочишћењу. Побркаће се и полови, и хијерархија између деце и родитеља. Али оне који се сећају ко им је мајка а ко отац то неће дотаћи. А када Прочишћење стигне, најпре ћемо видети малу Црвену Звезду која седи на небу и посматра нас и показаће нам бројне знаке да Творац, Велики Дух, заиста постоји. И да нас је створио једнакима. Отвориће се и Доњи свет, и пристизаће сва давна створења, тада, кад време престаје да постоји и када будемо ушли у вечни циклус Петог света. Небо ће бити крваво црвено. А кроз све то ћемо проћи једино путем свога срца, у хармонији са Земљом и свим њеним бићима. Сетимо се да ми чувамо пламен Духа на нашем путу кога прате наши рођаци са звезда. Јер, ми смо они које смо чекали. (ЕХО)

СЦЕНА 2

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ, ЕХО):

Молим те, Паук-Бако, бдиј над њим. Исплети му невидљиву мрежу на небу, и сачувај га, Велика Богињо. Молим те, Паук-Бако, немој га прогутати,

пусти га да живи и да безбедно слети на Земљу. Јер, можда је он Бели брат, Пахана, кога чекамо да дође са Истока. Молим те, Велика Божињо, молим те... Молим те, Паук-Бако, бдиј над њим....

ИНСЕРТ – СНИМАК ПРИПРЕМА ЗА СЛЕТАЊЕ/ СТАТИЧКИ ШУМ (ФЕЛИКС)

СЦЕНА 3.

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

(Шапатом) Феликсе...

(Гласније) Феликсе...

Феликсе!

Шта се догађа са људским телом које путује брзином звука? Зашто то мораш сам да откријеш, када ионако знаш да твоја мисао путује брже од звука, а можда брже и од светлости? Дивим се твојој храбрости не зато што си најбољи *бејз џампер*, што си са десног длана статуе Христа Искупитеља у Рију слетео падобраном... што си прелетео Ламанш од Довера до Калеа крилима од угљеничних влакана... што си се спустио са Петронас куле у Куала Лумпуру... што си слетео у дубоку јаму Мамет на неком Велебиту у Хрватској... У ствари, дивим се твојој храбрости само зато што си допустио да те фотографишу и снимају камером. Истински Хопи нерадо се сликају – чине то само када је потребно да нешто важно пренесу бледоликима. Ја не волим да ме фотографишу. Али волим да гледам све твоје снимке.

СЦЕНА 4.

ЕНТ. МОТЕЛ ХОПИ КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА/ ДАН

Кораци. Звук дрвеног посуђа и померање столица и стола.

СУЗАН:

Хоћу још оног хлеба! Хоћу!!!

ХОПИ ИНДИЈАНКА:

То је *пик* хлеб од плавог кукуруза. Изволи...

ЖЕНА:

Сузан, смири се, побогу! Не дивљај! Прекини! Остави то... Морамо да кренемо!

ХОПИ ИНДИЈАНКА:

У реду је, госпођо... Нека је... Дођи, Сузан... седи. Видиш, ово је *качина* луткица. Знаш шта су *качина* лутке?

СУЗАН:

Не знам... не личе на *барби*... ни на *брац* луткице.

ХОПИ ИНДИЈАНКА:

У праву си, не личе. Правимо их од корена памуковог дрвета. *Качина* луткице представљају духове који мом племену помажу од зиме до лета – доносе нам кишу, помажу нам у лову, или нам преносе поруке наших предака.

СУЗАН:

Ја бих ову!

ЖЕНА:

(тихо) Не можеш ту, па то кошта 300 долара!

СУЗАН:

Али, мама!

ХОПИ ИНДИЈАНКА:

Свиђа ти се Кокопели? То је невидљиви заштитник мог клана, клана Фруле - он свира чаробну фрулу, којом доноси радост и плодност мом народу. Приповедач. Исцелитељ. Бог жетве. Он је путујући свирач који у својој грби на леђима носи песме, и понекад мења старе за нове. Када он засвира фрулу, сунце се рађа, снег се топи, трава почиње да расте, и све се животиње окупе око њега да чују његову музику. Изволи, то је поклон за тебе...

СУЗАН:

Мама, је л' могу и ја да свирам фрулу?

Из off-а се чује аутомобилска сирена.

ЖЕНА:

Сузан, остави то, морамо да журимо, тата нас чека у колима!

ХОПИ ИНДИЈАНКА:

Твоја је, ако ти се допада.

СУЗАН:

Хвала ти!

ЖЕНА:

Немој да си непристојна... врати то! Идемо!

СУЗАН:

Мама, то је поклон!

ХОПИ ИНДИЈАНКА:

(Сузан) Дођи нам опет! (Жени) До виђења, госпођо!

СУЗАН:

До виђења!

СЦЕНА 5.

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И данас, уместо да на свој рођендан кренем кући, ја испраћам последње госте из мотела, седам за компјутер и проверавам коментаре посетилаца на www.трипадвисор.цом. Али, не занима ме у ствари колико минута су чекали виљушку док им се хладио мој гулаш, или да ли налазе да су туре пењања на све три мезе кроз Хопи публа „*brehtaking*“. Подвлачим само препоруку свим путницима да на време резервишу собе у мотелу на адресу info@horticulturalcenter.com јер у време церемоније Змијског плеса у публу Валпи на Првој мези буде велика гужва.

Али, данас је тај дан, твој и мој дан. И сада сам једна од осам милиона људи који уживо прате твоју церемонију на *Јутјубу*. И док твоје уздизање траје, и траје...и траје... ја отварам нови прозор у претраживачу. Чује се снимак *Чаробне фруле. Die Zauberflöte*, последња Моцартова опера. *Singspiel* у два чина. Писао ју је 1791., пред смрт. И док се тада, са позорница Беча, чују арије *Папагено*, наша Хопи публа и даље безуспешно нападају Шпанци. Сто година касније, моје племе, *Миролубиве*, бледолики су стрпали у резерват. Окружен великим резерватом Навахоа.

Знаш ли ко су Хопи Индијанци, Феликсе? Знаш ли да наше молитве држе свет... знаш ли да Хопи у својим рукама носе равнотежу човечанства и свих живих бића кроз молитве и церемоније?

И данас, 14. октобра, ти седиш на крову свемира, до стратосфере си се пео два и по сата у капсули закаченој за хелијумски балон, у неком невероватном надуваном оделу. Лого спонзора је на твојој кациги, са два grimizno-црвена бика у окршају, доминира у кадру. На твојој капсули пише *Zenith*. Земља из тог угла заиста изгледа као плава планета. Тачније – само из тог угла. Пренос не делује као да је фејк, као онај са искрцавањем на Месец.

Ово је стварно.

Ту си, у Њу Мексику, у суседној држави, заправо, изнад ње, и чекаш. Не знам да ли видиш споменик Четири ћошка, онај крст у кругу, гранични прелаз Јуте, Колорада, Аризоне и Њу Мексика. Ја с времена на време провирујем кроз прозор, ка небу. Небо је кристално чисто али те нигде не видим. Значи да ни ти не видиш мене.

ИНСЕРТ – СНИМАК СА РЕЧИМА КОЈЕ ИЗГОВАРА ФЕЛИКС БАУМГАРТНЕР НЕПОСРЕДНО ПРЕД СКОК

ФЕЛИКС (OFF):

Знам да цео свет сада ово гледа и волео бих да цео свет може да види ово што видим ја. Некада је стварно потребно да се попнеш заиста високо, да би схватио колико си заправо мали...

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Не могу да верујем да то изговара бели човек!

ИНСЕРТ – СНИМАК СА РЕЧИМА КОЈЕ ИЗГОВАРА ФЕЛИКС БАУМГАРТНЕР НЕПОСРЕДНО ПРЕД СКОК

ФЕЛИКС (OFF):

Стижем кући.

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Којој кући? Твоја кућа је у Салцбургу, тамо где и Моцартова. Да сте ви, бледолики, мислили о Земљи као о вашој кући, данас не би изгледала овако. Знам ја шта је за вас кућа. Али, ваздух на тој висини мора да је јако разређен а тај кисеоник који удишеш из боце сигурно ти помало мења свест. Одозго све сигурно изгледа као да је у савршеном балансу, али знаш и сам да није тако – захваљујући вама, сви живимо *Којанискаци* - живот који није у равнотежи, свет посрнућа и хаоса.

ИНСЕРТ – СНИМАК СА РЕЧИМА КОЈЕ ИЗГОВАРА ЦО КИТИНГЕР НЕПОСРЕДНО ПРЕД СКОК ФЕЛИКСА БАУМГАРТНЕРА

КИТИНГЕР (OFF):

У реду, искорачи на спољни степеник. Укључи камере!

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Конечно, у **12:08** по нашем времену, бадаш се низ невидљиви тобоган. Тек тако. Слободни пад. У првом минуту, при брзини већој од 1000 км/х, почиње твој неконтролисани спин. За тренутак не чујем твоје дисање и мислим да си изгубио свест или си мртав, стрмоглављујеш се попут беле флеке на сивој позадини монитора командног центра. Личиш на бели петроглиф. На цртеж уклесан у стени. Баш оној стени са нашим пророчанством.

Пробијаш звучни зид!!!

Први си човек који слободно, ван било какве летилице, путује брже од звука! Стратосфера мења густину (оно мало преосталог озона у њој сунчева енергија претвара у молекуле и атоме кисеоника) и након минут и 23 секунде коначно успостављаш брзину при којој контролишеш свој лет. У левом углу екрана видим твоју мајку Еву и твоју девојку Никол, бившу мис Аустрије, како еуфорично тапшу у командном центру у Роузвелу. Твој ментор Цо Китингер, чији те искусни глас води кроз све ово, осмехује се са олакшањем.

ИНСЕРТ – СНИМАК СА РЕЧИМА КОЈЕ ИЗГОВАРА ЦО КИТИНГЕР У ТОКУ СКОКА ФЕЛИКСА БАУМГАРТНЕРА („Keep talkin', Felix, keep talkin' “)

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Слободни пад траје укупно 4 минута и 16 секунди када коначно отвараш свој црвено-бели падобран. Тачно у **12:17** твоја стопала дотичу тло, након скоро 2 минута непотребног надлетања терена, због непрецизних упутстава о правцу ветра који ти омета слетање. (Бели човек никада неће моћи да процени правац и брзину ветра без мерних инструмената). Тада клекнеш, победоносно дижеш руке. Устајеш. Притрчавају фоторепортери и шеф мисије.

Искључујем компјутер.

Не желим да гледам тренутак када скидаш кацигу и љубиш се са Никол.

ИНСЕРТ – СНИМАК СА ПЉЕСКАЊЕМ И ЧЕСТИТКАМА

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Велика богињо Кокјангвуги, Паук-Бако, хвала ти што си услишила моје молитве и исплела своју меку а снажну мрежу да безбедно слети тај дрски бледолики. Има размакнута два предња зуба – знак срећних људи. И такво му је име - Феликс.

ПОГЛАВИЦА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ, ЕХО):

Али, планета се уморила. Планета на којој је свако од нас ионако само неколико зима, а онда идемо у духовни свет. Тај свет је много стварнији него што можемо да замислимо.

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Закључавам мотел и крећем ка својој кући у селу. У наборима своје сукње напипавам станиолски листић који сам хтела да коначно бацим... И као да поново осећам ту исту арому у ноздрвама...

СЦЕНА 6.

Музика америчких Индијанаца – фрула и бубњеви.

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Половина је августа. Девети, последњи дан церемоније Фруле... Један средовечни пар, висока и зеленоока жена, у ланеној хаљини, и витки проседи мушкарац у цинсу, прилазе нама, деци, и дају нам слаткише упаковане у

бордо-златне картонске шестоугаоне кутије. Отварам кутију у којој се цакли 6 идентичних куглица упакованих у станиол. (Тада још не знам да је то станиол и мислим да је злато. Нико у мом племену не цени злато. Сви воле и тргују сребром. Ја сам златом опчињена. Као да се истопило сунце.) На свакој је лик неког бледоликог младог мушкарца беле косе. Очешљан је некако чудно и има белу везену кошуљу и црвени кафтан. Леп је, тај мушкарац...

Чује се граја, деца, жене. Индијански бубњеви.

АУСТРИЈАНКА:

(Мужу) *Wie niedlich ist diese kleine Madchen!* Преслатка девојчица!
(Девојчици) *Komm, komm hier... Come here, дођи... Узми... ово су чоколадице, за тебе. Знаш шта су чоколаде?*

АУСТРИЈАНАЦ:

Echte Mozartkugeln!

МАМА:

Please... молим вас... пре церемоније нико ништа никоме не сме да даје, нити да узима, разумете? (Девојчици, тише) Хајде, врати то, брзо!

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Али, мама, па и ти си узела огледалце! И укоснице!

МАМА:

Али нисам сада, него пре месец дана...

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

И тата је онда узео шибице. Па то је поклон, мама!

МАМА:

Не може сад!

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Е, баш ме брига!

МАМА:

Враћај се овамо! Мораш да гледаш церемонију! Сада ће стићи и тата, знаш да ове године он у поворци носи симбол сунца на леђима!

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:
(удаљава се) Остави ме!

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И сакријем се иза куће. Отварам једну куглицу, скидам јој станиолски омот - нешто мекано, тамнобраон, лепљиво, остаје ми на прстима, док куглица лагано губи облик. Слатко је. И мирисно. Загризем је целу. Никада нисам пробала тако нешто а бледолики нам поклањају разне слаткише... Отварам следећу, лагано је располутим прстима – у пресеку видим зелено језгро (касније ћу сазнати да је то марципан са пистаћима), около је тамнобраон прстен, па онда светлији (нугат крем) па онда тамна покорица. Црна чоколада. Поједем и њу. Олижем прсте. Пуеблом струје акорди које разноси невидљиви заштитник мог клана, клана Фруле – Кокопелија који свира чаробну фрулу.

АУСТРИЈАНАЦ:

Bravo! Das ist wunderbar!

АУСТРИЈАНКА:

Schnell, wir müssen diese Prozession fotografieren! Komm, komm, kleine Mädchen! Дођи, малена, да те фотографишемо!

Шкљоцање фотоапарата.

ХОПИ ИНДИЈАНКА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Не желим да се фотографишем. Опет побегнем иза куће.

СЦЕНА 7.

ЕНТ. КУЋА У ХОПИ СЕЛУ/ НОЋ

МАМА успављује малу ХОПИ ИНДИЈАНКУ. (Пева уз индијанску музичку нумеру).

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Извини за данас, мама, не љутиш се?

МАМА:

Надам се да то нећеш поновити следеће године. Чекај, имаш на носу јој мало чоколаде. Ммм...па јесте, стварно је укусна.

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Мама, хајде ми опет причај како сам добила име.

МАМА:

Свако дете када се роди, добије на поклон ћебенце и најлепше зрно кукуруза. Двадесетог дана родитељи га носе на врх мезе и окрећу ка излазећем сунцу. Тада му дају име. Мада смо твоје одмах знали – личиш на пра-прабаку, Ленману, Девојку-Фрулу, по којој си добила име. По којој само оне девојчице из нашег клана, које када се роде ћуте а ноћу своје родитеље успављују појањем, добију име.

МАМА пољуби ДЕВОЈЧИЦУ.

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Мама, а када ћете ме ти и тата водити да видим стену са Пророчанством код Ораиби села?

МАМА:

Кад порастеш још мало, и када цело племе буде одлазило, пре церемоније Фруле.

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Али, мама....

МАМА

Још није време.

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Онда ми причај, мама...

МАМА:

Некада давно, Творац, Велики дух, створио је најпре Први свет, у савршеној равнотежи. Али, временом су људи постајали свадљиви и зли, злоупотребили су духовне моћи. Напустили су природне законе. Тај свет је уништен великим земљотресима. Само мало добрих људи је преживело и они су започели Други Свет. Али, поновили су исте грешке... и били уништени Леденим Добом. Са неколико преживелих започео је Трећи свет. Изумљене су многе машине, висока технологија. Чак су и духовне моћи користили за добробит. Али су и они, постепено, почели да се удаљавају од природних закона. И занемарили спиритуалну страну. Њихов свет је уништен у великим поплавама...

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Је л' ипак неко успео да преживи, мама?

МАМА:

Јесте, онима који су били праведни, помогла је Паук-Бака, послала им је једну велику трску да се успну уз њу, и да начине чамце. Тако су пловили све док се нису насукали на планине Четвртог света. Тада су се поделили су се на 4 групе које су отишле на север, југ, исток и запад. А сад ти:

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Синови поглавице клана Ватре добили су задужење да спасу народ. Сваки брат је добио половину камене таблице са симболима и упутствима Творца, Великог Духа, нашем народу како да воде живот....

МАМА:

Тако је...

ХОПИ ИНДИЈАНКА ДЕВОЈЧИЦА:

Млађи брат је одвео људе у нову земљу, и они су се после година и година лутања населили овде, где и ми сада живимо. Код Ораиби села је петроглиф, цртеж уклесан у камену, стена са Пророчанством. Њега су уклесали преживели из нашег племена. Старији брат послат је далеко на Исток, ка Сунцу, да чека тренутак када ће Хопи народу бити потребна његова помоћ. Пред крај Четвртог света. Када се буде вратио, донеће своју половину таблице и најавиће дан Прочишћења. Он се зове Пахана, Бели брат. Јер на истоку он постаје бео.

СЦЕНА 8.

ПОГЛАВИЦА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

Пети свет најављује се бројним знацима нашег Пророчанства: Дошао је бледолики човек, али не налик Пахани, Великом Белом Брату, кога очекујемо, већ налик онима који отимају земљу и своје непријатеље гађају громовима. Дошли сте, дакле, ви, бледолики, са пушкама.

МАМА(УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ) :

И други знак: у нашу земљу су нахрупили *точкови који се окрећу*, испуњени гласовима – бледолики, који долазе преко прерије са својим породицама у кочијама и коњским запрегама. Освајање Дивљег запада.

ПОГЛАВИЦА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И трећи знак: чудна звер, налик бизону, али са дугачким роговима, размножила се по нашој земљи – бели човек је довео *лонгхорн* говече.

МАМА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И четврти знак: земљу су испресецале *гвоздене змије* - железница бледоликих гутала је миље ка Пацифику.

ПОГЛАВИЦА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И пети знак: земљу је прекрила циновска *наукова мрежа*, јер тако су моји преци видели електричне водове и телефонске каблове, из овог времена.

МАМА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И шести знак: земљу су премрежиле *камене реке* које се одсликавају на сунцу – аутопутеви.

ПОГЛАВИЦА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ) :

И седми знак: море је постало црно, и многа жива бића изумиру због нафтних мрља.

МАМА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И осми знак: видели смо много младих, дуге косе, налик нашем народу, који су се заиста придружили племенима жедни наше мудрости и знања.

ПОГЛАВИЦА (УНУТРАШЊИ МОНОЛОГ):

И девети, последњи знак: чули смо да ће се једна небеска насеобина срушити на Земљу. Убрзо после тога, Пророчанство најављује - престаће церемоније нашег народа.

СЦЕНА 9.

ХОПИ ИНДИЈАНКА:

Али церемонија мога народа нису престале. Од деветог знака прошло је четрдесет година. Ми и даље чекамо да на рушевинама Четвртог света настане Пети. Додуше, моји преци су заборавили *вајерлес*, кога је требало уметнути негде после оних хипика, младих мирољубиваца сличних нама... А заборавили су и цунами из 2004., ураган Катрину 2005., земљотрес у Чилеу 2010., ерупцију вулкана Ејафјатлајокутл на Исланду и земљотрес у Фукушими 2011.... па и метеорит који ће непредвиђено ударити у Чељабинск истог дана када и астероид 2012 ДА14 пролази кроз Земљину атмосферу, удаљен свега 28 километара.

Или ипак нису заборавили? Можда нас тај девети знак тек чека. И после њега ће доћи Пахана, Бели Брат са истока, са звезда, како је уклесано на петроглифима. И донеће рођење Петог света.

Имаће црвено-белу одећу. Готово као ти... Или си то ипак ти, Феликсе?

Обећала сам себи да ћу тај неуништиви омот слаткиша чији укус осећам и дан-данас бацити ако ти успешно скочиш, јер ће ми то бити знак да коначно одем у ту твоју земљу где се праве *Echte Salzburger Mozartkugeln*. Ићи ћу бродом до Аустрије, јер се бојим авиона. (У ствари, вероватно се бојим и брода, али магарцем се преко Атлантика не може). Када сам могла до Финикса у *хајскул*, моћи ћу и до Салцбурга.

Рекао си да ћеш, после овог рекорда, напустити екстремно скакање, и да ћеш се посветити мисијама специјалних спасилачких јединица.

Можда ти многи не верују, али ја сам сигурна да после овог скока знаш колико је још мало лепоте остало.

СЦЕНА 10.

ЕПИЛОГ

СПИКЕР:

Почетком прошлог века фотограф Едвард С. Кертис ће сребрним фотографским желатином начинити серију фотографија индијанских племена које се и данас чувају у Конгресној библиотеци у Вашингтону. Године 1905. фотографисаће шестогодишњу девојчицу у памучној тканини, обнаженог левог рамена, која у објектив фотоапарата зуре безвременим погледом. Девојчицу која истовремено личи и на дечака, и на жену и на старца. Портрет у сепија тоновима назваће *Хопи анђео*.

14. 10. 2012., тачно у **12:05** по локалном (**18:05** по Гриничком) времену, из командног центра у Роузвелу, Њу Мексико, пензионисани пуковник Џо Китингер се сигурним гласом, путем радио везе, обратио Феликсу Баумгартнеру, *Неустрашивом*, у капсули на 39 км изнад Земље:

ИНСЕРТ – СНИМАК СА РЕЧИМА КОЈЕ ИЗГОВАРА ЏО КИТИНГЕР НЕПОСРЕДНО ПРЕД СКОК ФЕЛИКСА БАУМГАРТНЕРА

КИТИНГЕР:

У реду, искорачи на спољни степеник. Укључи камере. А сада ће о теби бринути наш анђео чувар.